

Измжченъ отъ небивали страдания, отъ очи му се затъркаляха едри сълзи.

Павелъ полуотвори очи и като зърна баща си — трепна, ала нѣмаше сили да стане. Махна ржка, като че канѣше баща си да седне, ала стареца не го разбра и продума:

— До тамъ ли я докара, Павле!

— Срамъ ме е да те гледамъ, татйо!.. Прости ми!

— Господъ да ти прости, Павле. Човѣкъ не може да ти прости!

Павелъ се разхълца.

Той не очакваше, че отъ рождень баща ще чуе такава присжда. Тя му се стори пострашна отъ бѣсния вой на вълнитѣ подъ моста. И прокле онези, които го извадиха.